

Frauke Heyde

Liefde
na liefde

 | LANNOO

♥ Voor Geert, mijn terugvinden.

7 — HUILEN

79 — LOSLATEN

143 — TERUGVINDEN

HUILEN

Er vallen woorden,
als meteorieten.
Ik ben bang dat
onze wereld vergaat.

Ik ben bang

om alleen te zijn
dat niemand
zelfs niet jij
me zou begrijpen
ik ben bang
dat alles wat mij is
niet genoeg zal zijn
ik ben bang
omdat ik niet weet
hoe het is
om niet bang te zijn.

‘De gemiddelde afstand tussen de aarde en de maan is 384.400 kilometer.’

‘Waarom zeg je dat?’ vraag je lachend door de telefoon.

Dat is ongeveer hoe ver het voelt, ik zonder jou, jij zonder mij.

Driehonderdvierentachtigduizend vierhonderd kilometer puur gemis.

Om vier uur 's nachts komen de wolven buiten. Ze sluipen uit mijn lichaam en huilen de hele nacht. Ik wil dat ze je verscheuren. Tandendiep in je hart. Ik wil dat je voelt hoe het is wanneer het blijft kloppen maar niet meer weet waarom. Ik wil dat je voelt hoe het is, alleen achterblijven met alle liefde die iemand anders niet meer wil.

‘Maar bij ons was het liefde’, zegt hij met rustige stem.

En dat verraadt hem. Niets valt meer op dan het beven van stembanden bij iemand die bang is voor wat hij zegt, het dalen van het volume bij het verkondigen van slecht nieuws, of de lichte toonverhoging bij leugenaars. Maar hij klinkt zoals altijd. En juist daarom weet ik dat hij de zin al te vaak heeft uitgesproken. Het is zijn handelsmerk geworden, de liefde als excuus. Misschien is hij erin gaan geloven. Dat het altijd weer de liefde is die hem tot waanzin drijft. Misschien kan hij op die manier met zichzelf leven. Maar bij mij smaakt de klank van zijn woorden wrang. Het is vreemd hoe mijn zintuigen opeens in elkaar overvloeien. Alsof mijn lichaam niet meer weet hoe het precies in elkaar zit.

Mijn schouders vallen voorover, en ik besef dat dit lichaam zich niet meer kan ontspannen, niet meer zichzelf kan zijn. Hij haalde het uit elkaar en vertelt me niet hoe ik het weer in elkaar moet laten passen.

Hij plaatst zijn rechterhand op de muur achter me, en sluit me in. Het hoekje waarin ik me had teruggetrokken, voelt plotseling nog kleiner. Ik kijk over zijn schouder naar de gasten op het feestje, sommigen elegant, anderen dronken, of een combinatie van de twee. Mensen zijn

nooit in één woord te beschrijven. Juist dat maakt hen zo moeilijk te begrijpen.

Mijn blik blijft op de jonge vrouwen rusten. Ik vraag me af op wie van hen hij ook verliefd is geworden. Of ze zich toen ook zo klein voelden, of eerder gevlod. Ik vraag me af of ze zien dat hij hier bij mij staat, en wat ze denken, en of zij straks misschien weer aan de beurt zijn.

‘Het is jaren geleden dat ik zulke mooie ogen heb gezien’, zegt hij nu iets zachter. Zijn vinger glijdt even kort over het geboortevlekje op mijn wang. Een gebaar van tederheid, van ‘ik ken jou en al je speciale plekjes’. Het zorgt ervoor dat ik hem bijna geloof.

Ik wil de mooiste ogen hebben van alle vrouwen die hij ooit aankeek, net voor hij hen kuste. Dat die van hen leeg waren, maar die van mij hem weer tot leven brachten. Ik wil zo graag dat het liefde was, dat het liefde is, zoals hij zegt. Liefhebben is vertrouwen, maar vertrouw ik hem?

Als er al liefde was, betekent het dan dat wij de pijnlijke variant ervan hebben bedreven?

Zijn lippen zoeken de mijne, maar hij kust me net niet. Hij zegt nog een aantal dingen. Over de toekomst. Hij

en ik, zij aan zij, een wonderstel, powerteam, voorlopig nog in het geheim. Over zijn plannen om eindelijk weg te gaan bij zijn vrouw. De vrouw die alles en niets weet. Hij heeft het over allesbehalve datgene waar ik zo graag een antwoord op wil. Is het liefde wanneer het pijn doet?

Hij drukt zijn lippen in mijn hals. Ik heb het liever zo, de stilte is welkom, al wil ik het liefst naar huis gaan, nu meteen. Ik durf nu niet meer kijken naar de feestvierders om ons heen. Vinden ze me zwak? Of zijn ze jaloers? Ben ik een carrièrevrouw, of een dom wicht? Ben ik de femme fatale, of heb ik als vrouw verloren? Ik wil niet meer raden naar wat ze denken. Ik wil alleen maar weten: is het liefde wanneer het pijn doet?

Hij laat een nat plekje achter in mijn hals. Het schuim van bier en opwinding dat net nog aan zijn mond kleefde. Het voelt plakkerig, alsof het daar voor altijd wil blijven zitten, als een schandvlek.

Een van onze collega's komt voorbij, haar wenkbrauw en haar biertje in de lucht. 'Alles oké hier?' Ik wil 'nee' zeggen, maar heb het gevoel dat ik het zelf te ver heb laten komen. Verliefd op de kansen die niet kwamen, en op de man die niet bleek te bestaan. Terwijl ik haar met

een geforceerde glimlach toeknik, maakt hij zich uit de voeten. Zijn glas en voorraad vleierijen zijn beide leeg.

‘Je weet toch dat hij het met alle meisjes doet?’ zegt de vrouw. Haar wenkbrauw valt nog altijd niet in de plooi. Het is bijna dezelfde vraag die ik hem daarnet stelde. ‘Maar bij ons was het liefde’, zei hij toen, en ik wil de woorden nu herhalen tegen haar. ‘Nu doet hij dat niet meer. Ik ben anders, ik ben de ware’, is ook een kanshebber. Maar ik kijk haar alleen maar vragend aan, en zeg:

‘Is het liefde wanneer het pijn doet?’

🐦 [@fraukeyde](#) [@fraukeydewriter](#)

WWW.LANNOO.COM

Registreer u op onze website en we sturen u regelmatig een nieuwsbrief met informatie over nieuwe boeken en met interessante, exclusieve aanbiedingen.

Als u opmerkingen of vragen hebt, dan kunt u contact opnemen met onze redactie: fictie@lannoo.be

© Uitgeverij Lannoo nv, Tielt, 2019

Omslagontwerp en illustraties Studio Caro

Zetwerk Studio Lannoo

Auteurportret Koen Broos

ISBN 978 94 014 5765 1 — D/2019/45/18 — NUR 306

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.